

קשה לתאר מתנה טובה יותר לאנטישמיים שבכל הארצות, מסך פראנסיסקו ועד ולאיווסמוק, מי אשר פרשה זו, הקושרת את שמח של מדינת ישראל בשמותיהם של אילי עולמיהמשע כעבר וכהווה, הנשאים רובם שמות יהודיים.

הספר על לנסקי הוגדר כספר אנטי-שמי. איני יודע אם אכן היתה זאת מגמת המחבר. אבל קל לתאר את התרשמותו של קורא נורמלי, לא-יהודי, הקורא את מאות העמודים המלאים והגדושים בשמות יהודיים — אילי הרצח, התימורים והזנות. הציונות קמה, בין השאר, כדי לשנות את דעת העולם על היהודים. היא הצליחה לזהות את ישראל עם גזע חדש של חלוצים, לוחמים, עובדים ויוצרים. והנה נקשר שמה של המדינה לסינדיקאט של הפשע, לפי מיטב נוסחות התעמולה הנא-צית. והולתם הצעקני ביותר למען העניין היהודי, כביכול, מתגלה כשותף אנשי המאפיה האיטלקית בניו-יורק.

לא, זה לא טוב ל"תרמית".

אבל אני שונא את המילה הזאת. כי "תרמית" פירושה — הרושם שאנחנו עושים על אחרים.

ואילו לנו חשוב לאין שיעור יותר מה אנחנו מהווים באמת, איך אנו נראים בעיני עצמנו. וזהו, בסופו של דבר, השאלה העיקרית. בלי כל קשר ל"תרמית" שלנו בעולם, ולחצים של האת-בי-איי — האם אנה נו רוצים שמדינה זו תשמש מיקלט, ואולי מרכז ומוקד ובסוף, לאימפריה של פשע?

***

אם מר לנסקי הוא חף מפשע, אין לו מה לחשוש גם בארצות-הברית. כל ידידיו עדיין נמצאים שם, ומחזיקים שם בעמדות חשובות, ויש אומרים גם בעמדה חשובה מאוד-מאוד-מאוד. אם הוא מהמר הצפוי לעונש, בוודאי יוכל למצוא ארץ כלשהי שתשמח לקבלו יחד עם כספו.

מדוע גברו בו געגועיו לארץ-הי אבות דווקא עכשיו, כאשר צפוי יהיה לו מערכה משפטית במולי-דתו? כיצד התאפק במשך כל הימים שנים מלבוא הנח? האיש הזה אינו יהודי מיסכן הזקוק לרחמים. והטענות המשמעות להגנתו בלשטן כה רב אינן עומדות במבחן ההגיון. אני מציע שנוותר עליו ועל מיליוניו.

לנסקי ב"אכריה" מוקד עולמי?

מפני שהחליט לגלות האמת-

הוא עלול להפסיד כיסא בממשלה

ען רבין כי המצב מכיל סיכון רב יותר לאור זאת, התיחסו בממשלה אל דיורן היו והערכותיו כשגריר באיי-אמוק, כיוון שסברו שאלה מושפעים מדיעותיו האישיות. לרוע מזלו של רבין התגשמו כמעט כל הערכותיו המדיניות, דבר שהעלה את חמת אותם שרים בממשלה שהערכותיהם היו שונות משלו.

אולם השיא הגיע בשבוע שעבר. רבין עשה מעשה שהוא חסר תקדים בחיים הרדיפלומטיים. הוא העניק ראיון לגלי צה"ל. בו תיאר את מדיניות ממשלת ארצות-הברית כלפי ישראל, כפי שהוא רואה או תה כשגריר. הדבר הנורא בשידור זה היה שדיעותיו של רבין עמדו בניגוד

דה מאיר, פנחס ספיר, ישראל גלילי ו-יגאל אלון, שראו בצירופו לממשלה טריון בפני אפשרות השתלטות של משה דיין. מצב זה כבר לא היה קיים יותר השבוע. יצחק רבין הצליח לקומם נגדו את כל שרי הממשלה החשובים. אל יריביו ב-עבר, מאבא אבן ועד משה דיין, הצטרפו עתה גם גולדה, ספיר וישראל גלילי. כור לם מאוחדים כיום בדיעה שההחלטה ל-צרוף את רבין לממשלה היתה כנראה מוקדמת מדי. הוא איכזב אותם בהתנהגותו ודיעותיו בשבועות האחרונים, לא הצדיק את הציפיות שתלו בו. הוא יקבל עונש: לא יתנו לו כיסא בממשלה! במרוצת השתלבותו בתפקידו הדיפלומטי

יצחק רבין, שגריר ישראל בארצות-הברית, כמעט ואיבד את הסיכוי שלו להיכלל החל מראשית השנה האזרחית הבאה בין חבריה של ממשלת ישראל. רק לפני חודשים מעטים נראתה הרקארייה של יצחק רבין כמבטיחה ביותר ומועידה אותו לגדולות. באופן רשמי הוחלט בצמרת העבודה כי השגריר המנומס, מי שהיה רמטכ"ל צה"ל במלחמת ששת-הימים, יטוש את תפקידו כשגריר ישראל אל בוושינגטון, יחזור לארץ ויצורף כאחד משרי המערך לממשלה.

הבטחה זו לא ניתנה לרבין כפרס. בחודשים שקדמו למתן ההבטחה הצליח יצחק רבין להרגיז רבים מחברי

האביר הג'ינג'י יוצא ליהרב

לכל מה שממשלת ישראל מנסה לצייר בני עיני הציבור כעמדתה של ארצות-הברית. במילים אחרות ניתן היה להגדיר את דבריו של רבין כסבירות-להיו פומבית ל-ממשלה, האומרת: תפסיקו לרמות ולהור לייך שולל את העם. לא רק שאתם מספרים לעם דברים בלתי נכונים על עמדת ארה"ב, אלא שאתם יודעים שזה אינו נכון.

אישיות של קצין-מטה

הזעם שעורר ראיון זה של רבין היה כללי. הוא נבע לא כל כך מעצם ההעצה לפנות ישירות אל הציבור, כמו מהעובדה שכל דבריו של רבין היו אמת והוא צדק בכל הסברים. השאלה היתה: למה הוא עשה זאת? האם לא ידע שסיכון בכך את מעמדו? הר תשובה על שאלות אלה מצויה באישיותו המיוחדת של רבין. רבין הוא ביסודו קצין-מטה יותר מאשר מפקד. ההבדל בין שני טיפוסים אלה הוא בכך, שבועד ש-הראשון עורך הערכות מצב, מסיק השני את המסקנות ונותן את הפקודות.

נראה שרבין החליט שירשם, כי מה שעושה ממשלת ישראל ביחסיה עם ארצות-הברית עומד בניגוד להערכותיו ודיוחיו. עוד לפני שפרץ בארצות-הברית הויכוח הגדול סביב הזכות לגלות לציבור את העובדה שהממשלה מרמה אותו, הגיע יצחק רבין, שהוא ישר באופן אישי בצור רה קיצוניות, למסקנה חיובית בנושא דור מה. הוא החליט שחובתו כשגריר היא לגלות ולהבהיר לציבור כי הממשלה איר תה הוא מייצג כלפי ממשלת ארצות-הברית, מוליכה אותו שולל.

מדוע עשה זאת רבין דווקא באותה שבת לפני שבועיים, באופן בלתי צפוי כל כך? יתכן והתשובה לשאלה זו טמור נה בפגישה שהיתה לו יום קודם לכן עם עוזר שר-החוץ האמריקאי לעניני המזרח התיכון ג'וזף סיקסו.

באותה פגישה הובהר לרבין, כנראה בפעם הראשונה, שהאמריקאים יודעים על כך שגולדה הסירה ממנו הסתרה והוא אינו יכול לשמש עוד דוברת של הממשלה במגע עם ממשלת ארצות-הברית. לסיקו ביקש ביקור אישי בישראל, כדי לשוחח ישירות עם השרים החשובים ו-

גולדה ורבין בארצות-הברית הוא צדק

מטי, החלו שרי הממשלה להבחין שרבין הופך יותר ויותר לדובר אמריקאי כלפי הממשלה, מאשר לדובר הממשלה כלפי הממשל בארצות-הברית. זהו תהליך הדיקורה להרבה שגרירים. אבל אצל רבין בלט הדבר במיוחד, משום שבדיעותיו הרדיפוטיות הוא הודדה עם הדיעות המקובלות בצמרת הממשל בארצות-הברית. רבין סבור כי ישראל הייבת לקבל הסדר של פתרון הכרוך בנסיגה. מול הר סיכון שבתוכנית השלום האמריקאית, טר-

הממשלה. כי שגריר כזה לא כיהן מעולם במשרד-החוץ הישראלי. רבין לא ראה את עצמו כסוף לשר-החוץ, התעלם ממנו למעשה לחלוטין. דיווחיו מארצות-הברית היו דיווחים ישירים לראש-הממשלה. הוא לקח את תפקידו במלוא הרצינות, דיווח לממשלה לא מה שהיתה רוצה לשמוע, אלא על המציאות הפוליטית כפי שהיא נראית בעיניו במקום מושבו בווישינגטון. רבין גינה או, על אף דיעותיו החריגות, מתמיכתם הבלתי מסוייגת של גול-